

JAKTEN PÅ OLE CHRISTIAN BACH

Publisert i Dagbladet første gang 17. desember 2004, med mange oppfølgende artikler i tida etterpå.

Redaksjon: Dagbladet, Postboks 1184 Sentrum, 0107 Oslo, tlf. 22310600

Journalister: Leif Stang, Farbotslia 8, 5124 Morvik, tlf.: 90541794

Tor Arne Dalsnes, Wilbergjordet 23 D, 1605 Fredrikstad, tlf.: 90626209

Innledning:

Ole Christian Bach rømte fra Norge i midten av oktober 2004. Det skjedde som følge av en konkursbegjæring mot Hanne Øverås, samboer med Bach i mange år.

Konkursbegjæringen kom fra selskapet Sillåsen AS i Sandefjord, et selskap som ledes av advokat Ole Petter Breistøl.

Konkursbegjæringen ble steinen som åpnet et ras av misligholdte lån, opptatt av Ole Christian Bach.

Økokrim ved førstestatsadvokat Elisabeth Roscher sørget for at Ole Christian Bach ble etterlyst gjennom Interpol i 182 land.

Ole Christian Bach var et hett navn i norske medier på begynnelsen av 1990-tallet. Han ble dømt for grove bedragerier for mer enn 40 millioner kroner gjennom et pyramidelikkende arrangement. Han sonet sin straff, og ble igjen forretningsmann, mest kjent for sitt engasjement i det tyske pornokonsernet Beate Uhse. Høsten 2004 var Bach tilbake i norske medier for fullt.

På kveldstid 6. desember kommer det et tips til Dagbladets redaksjon i Oslo der det fortelles at en nordmann skal være opptatt av å starte forretningsvirksomhet i Dubai. Han skal ha oppgitt å hete noe som liknet på navnet til Ole Christian Bach. Tipset var vagt, men det var oppgitt navn på en person i Dubai, som kanskje visste mer.

Journalistene Bernt Blomquist ved Dagbladets kontor i Skien og Leif Stang ved Dagbladets kontor i Bergen hadde inntil dette jobbet med Bach-saken. De fikk overført tipset, noe som førte til at Leif Stang tok telefonkontakt med personen i Dubai.

Kontaktpersonen i Dubai ble snart en sentral hjelper i jakten på Ole Christian Bach.

Det første valget

I det forberedende arbeidet hadde vi ikke andre tilgjengelige kildemuligheter, som vi ofte har når vi søker etter personer i Norge. Vi kjente ikke andre personer i De Forente Arabiske Emirater, som vi med rimelig grunn kunne regne med å gi oss hjelp, og som vi samtidig kunne stole blindt på. Det var heller ikke mulig å finne arkiver eller databaser, som kunne sette oss på sporet etter en adresse til personen vi søkte.

Gjennom kontakter i Norge og England klarte vi å hente ut informasjon om telefonnummere, som Ole Christian Bach hadde benyttet de siste par åra. På telefonlista hadde vi 16 forskjellige nummere. Noen av dem ble benyttet av Bachs nære kontakter i Norge, de andre svarte med engelske og tyske telefonsvarere, der vi ble invitert til å legge igjen beskjed. Ingen av telefonnummerne var registrert i Emiratene. De var derfor heller ikke til noen hjelp i denne jakten.

Derfor valgte vi å trekke mest mulig på kontaktpersonen vi hadde fått i Dubai. Kontakten var med på å bistå oss etter beste evne. Før vi tok en beslutning om å reise til Dubai, ville vi sannsynliggjøre muligheten for funn best mulig. I samråd med redaksjonsledelsen bestemte vi oss for at vi ville reise hvis vi fra Norge klarte å få sannsynliggjort med mer enn 50 prosents sikkerhet at Bach virkelig befant seg i Dubai. Det mente vi å klare på denne måten:

Vår kontakt kjente en annen person, som igjen kjente en tredje person. Den siste personen i rekken hadde møtt nordmannen ved flere anledninger. Gjennom disse kanalene ba vi om å få vite mest mulig om hvordan nordmannen så ut og hvordan han oppførte seg. Vår kontakt ønsket ikke på dette tidspunktet å avsløre for sin bekjente at vi var på saken, og at Bach var etterlyst gjennom Interpol.

Et møte mellom vår kontakt og den andre personen ble gjennomført, og ga resultater. Det var klart at nordmannen hadde presentert seg som Ole fra Norge, han hadde også sagt noe som liknet veldig på Christian Bach.

Vi hadde altså fått tre kontakter i Dubai, men bare én av dem visste om oss.

Informasjonen til oss måtte passere to personer før vår kontakt. Det innebar stor risiko for feilinformasjon. Dessuten hadde aldri vår kontakt sett bilder av Bach, eller kjente noe til ham fra tidligere.

Etter det arrangerte møtet fikk vi vite hvordan nordmannen så ut, at han var opptatt av forretningsmuligheter i Dubai, at han var aksjonær i et stort pornokonsern i Europa og at han hadde økonomiske interesser i andre virksomheter forskjellige steder i verden. Den norske forretningsmannen, som mest gikk under navnet Ole, eller Ulli, hadde også uttalt at han ikke hadde noe ønske om å møte andre nordmenn i Dubai.

Dette var opplysninger som bidro sterkt til at vi tok vår avgjørelse om å reise. I tillegg til dette overførte vi to bilder av Bach til vår kontakt i Dubai, men det var ikke praktisk mulig å få til et nytt møte for å vise bildene før flere dager seinere. Vi ønsket ikke å tape tid, ettersom vi nå var mer enn 50 prosent sikre på at Bach virkelig befant seg i Dubai.

Journalist Leif Stang og fotograf Tore Arne Dalsnes reiste til Dubai fredag 10. desember. Bernt Blomquist fortsatte å jobbe med saken fra sitt kontor i Skien.

Jakten starter

Det første møtet med kontakten i Dubai fant sted lørdag 11. desember. Vi hadde fremdeles ingen adresse til personen vi trodde var Ole Christian Bach, og vi savnet fremdeles den endelige bekreftelsen på at vi snakket om rett mann. Vi understreket behovet for å få arrangert et nytt møte med den andre kontakten, for å få vist fram bildene. Det skjedde neste dag, og på dette tidspunktet hadde altså den andre personen i kontaktrekken også møtt nordmannen. Vi fikk nøyaktig det vi håpet på. Det var ingen tvil om at "Ulli" var den etterlyste finansakrobaten.

Vi diskuterte saken videre med vår kontakt og forsøkte å legge alternative planer. Ettersom verken vår kontakt eller den andre kontakten visste hvor Bach bodde, ønsket vi å lage en felle for ham. Vi ønsket å få ført Bach og den andre kontakten sammen på en restaurant vi visste at Bach hadde besøkt tidligere. På forhånd kunne vi innta posisjoner, som ville gjøre det umulig for ham å rømme uten å bli fotografert. Denne planen slo feil av helt utenforliggende årsaker. De to hovedaktørene i det planlagte møtet fikk andre presserende oppgaver den aktuelle kvelden, noe vi ikke kan komme nærmere inn på her.

Den andre planen var å få den tredje kontakten til å røpe adressen til Bach. Det lyktes vi bare delvis med, men vi fikk informasjon om at Bach skulle bo i et nybyggerstrøk i utkanten av Dubai.

Vi leide bil og kjørte til nybyggerstrøket, som viste seg å være enormt stort, oppdelt i mange titalls avsperrede områder med egne navn. I hvert område var det flere hundre boenheter.

Innkjørselen til hvert område var vaktet av sikkerhetsoffiserer. Vi klarte likevel å argumentere oss inn i de fleste områdene ved å gi inntrykk av at vi var på boligjakt, men det var helt umulig å finne Bach på denne måten. I alt var mer enn 7000 boliger under bygging, og enda flere i nærområdene. Vi måtte hente ut informasjon som gjorde det enklere å finne fram.

Etter flere møter med vår kontakt i Dubai, og godt arbeid fra vår hovedkontakt, fikk vi vite at Bach antagelig bodde i et område som het Springs. Det begrenset søkepotensialet en del, men vi fant Springs 1, Springs 2, Springs 3, Springs 4, Springs 5, Springs 6, Springs 7 og Springs 8. I hvert område var det flere hundre boligenheter. Vi ble fortalt at Bach muligens kjørte rundt i en hvit firehjulstrekk, muligens en Prado. Der er det mange av i Dubai. Bilene brukes blant annet til å kjøre turister på ørkenturer. Vi kjørte mil etter mil, så etter hvite firehjulstrekkere, smilte og vinket til sikkerhetsoffiserene og viste fram bilde av Bach til noen av dem. Uten resultat.

Vi noterte oss husnummer, gatenummer og Springs-nummer på steder hvor vi så hvite firehjulstrekkere parkert utenfor. Bilnummere ble også skrevet ned i notatboka, i tilfelle vi skulle få treff på et seinere tidspunkt. Selv om dette ikke ga et tellende resultat alene, var disse rundene verdifulle. Vå hadde nå fått snevret inn området Bach trolig bodde i, vi var blitt kjent i strøket og visste hvordan vi raskt skulle komme i posisjon når det ble aktuelt.

På et tidspunkt vurderte vi å kontakte norsk diplomati i Dubai for å høre om de kunne ha gode råd å gi i vår søken etter Ole Christian Bach, men vi fant snart ut at det ikke var veien å gå. Dette oppdraget ville vi gjennomføre på egenhånd, som journalister, og uten at vi på noen måte ville bli styrt av andre interesser.

Vi hadde også muligheter for å kontakte det store utbygger- eiendomsselskapet Emaar, som muligens var utleier til Bach, eller kontakte bilutleiefirmaene i Dubai for å spørre om de hadde leid ut bil til en nordmann med navnet Ole Christian Bach. Vi fryktet at de ville varsle hovedpersonen, og valgte å la være.

Tålmodighetsprøve

Vi ble informert om at Ole Christian Bach hadde kontakt med personer i Dubai. Vårt ønske var at han skulle opprettholde disse kontaktene, uten at noen av dem visste om oss. Bach's kontakter snakket med andre, som igjen snakket med vår kontakt. På den måten tilfløt det oss noen opplysninger, men vi måtte være svært varsomme for å unngå at Bach skulle få anelser om at vi var i nærheten. Den tredje kontakten fikk aldri vite om oss, og oppførte seg derfor som normalt overfor Bach. Likevel ble denne personen den viktigste arbeidsredskapen for oss. Han fortalte videre om sine møter til våre andre kontakt, som etter noen dager fikk vite om oss. Han hadde ingenting imot vårt opplegg, og gjorde derfor det vi ønsket av ham.

Vi var enige om at den tredje kontakten aldri måtte komme i en situasjon som skapte vansker for ham. Det måtte derfor ikke legges noe press på den tredje kontakten, og vedkommende fikk beskjed om ikke å inngå i forretninger med Bach. Han var under full kontroll av den andre kontakten.

På dette tidspunktet var det mange nordmenn i Dubai, som fulgte finaleløpene for verdens raskeste båter. Bjørn Rune Gjelsten ble verdensmester uten at Dagbladet rapporterte fra hendelsen. Vi møtte Gjelsten og hans team, og i tillegg skipsreder Ove Andreas Ugland og noen av hans venner, som også var der i forbindelse med offshore-løpene. Vi ville ikke røpe for noen hjemme at vi var i Dubai, og lot derfor begivenhetene seile sin egen sjø. Artikler fra Dubai, med våre signaturer, kunne ha ført til at Bach ble varslet om at vi var der. Det kunne ha gjort vår oppdrag vanskeligere.

Vi hadde hørt Bjørn Rune Gjelsten si følgende: "Den mest tålmodige jegeren får alltid den største bukken." Det ble vår retning. Vi ville være tålmodige. Før eller siden, og helst før julaften, skulle vi ha tatt våre bilder, og allerhelst fått det intervjuet vi så gjerne ville ha med Ole Christian Bach. Vi fortsatte å kjøre bil, mil etter mil. Ikke en bil skulle passere oss i noen retning, uten at vi hadde sett hvem som satt i førersetet.

Vi som var i Dubai opprettholdt kontakten med Bernt Blomquist i Skien og nyhetsledelsen i Oslo, for å rapportere om arbeid og avtale utsettelse av hjemreisen. Bernt tok sine sjekketelefoner, men mente det var lurt å holde lav profil på Bach-stoffet i denne perioden. Hensikten var å unngå at konkurrentene satte inn større ressurser som kunne gjøre det vanskelig for oss i Dubai.

"We got him!"

Så kom vår dag. Tirsdag 14. desember kjørte vi gjennom gatene i Springs 5, Vi kom til en anleggsplass der et stort antall asiatiske arbeidere jobbet med å anlegge en kunstig innsjø. På 120 meters avstand så vi en mann i kortbukse. Vi stanset bilen bak en annen bil. Fotograf Tor Arne Dalsnes fant fram sitt utstyr, med lang linse, og tok stilling med linsa på taket til den andre bilen. Han knipset, kom tilbake til bilen og skalv av opphisselse. Han var helt sikker på å ha skutt blink. Det var Ole Christian Bach som beveget seg på en liten grønn plen, med mobiltelefon i handa.

Vi så at Bach hadde sola rett imot, og derfor måtte ha problemer med å se oss på så lang avstand. Likevel valgte vi å være særdeles forsiktige. Arbeiderne så rart mot oss. Vi kunne ikke bli lenge på stedet, men sikret noen titalls bilder, før vi kjørte rundt svingen og i retning huset hvor Bach holdt til.

Hva nå? Skulle vi banke på døra og framføre vårt oppdrag? Eller skulle vi ha is i magen, og håpe på at vi kunne følge Bachs bevegelser? Vi kunne i allefall ikke bli ventende i gata, hvor sikkerhetsoffiserene spaserte sine runder med våkne øyne...

Vi måtte erkjenne å ha gjort en feil, og det var at vi ikke hadde tatt med PC slik at vi kunne forstørre bildene som var tatt. De var knipset på 120 meters avstand, og kunne være uskarpe. Det var ikke mulig å fastslå på den lille skjermen bak på kamerahuset. Vi bestemte oss derfor for å kjøre tilbake til hotellet. På den måten tapte vi et par timer. Men, først sikret vi bilder av bilen som sto parkert i innkjørselen til hus nummer 5, i gate 3, Springs 5. Vi noterte nummeret på bilen, en grå Prado.

Vi sendte en tekstmelding hjem til de som burde vite at vi hadde funnet den etterlyste. Vi gjorde som amerikanerne da de hadde funnet Saddam Hussein, uten sammenlikning forøvrig: "We got him!"

Ny strategi

Tilbake på hotellrommet så vi at bildene var riktig så gode, men vi ville ha mer. Vi måtte legge en ny strategi for å sikre oss flere bilder, og allerhelst på kortere avstand. Vi hadde også som mål å få gjennomført det første intervjuet med Bach etter at han hadde flyktet fra Norge. Derfor var det viktig at han ikke slapp unna. Vi ville unngå å banke på etter mørkets frambrudd og risikere å få ei stor han mot kameralinsa, før han smalt igjen døra.

En idé var å lure oss helt innpå Bach ved å gå inn fra et hus i nærheten og følge en høy mur helt inntil stolen han satt på, eller madrassen han lå og slikket sol fra.

Vi bestemte oss for å ha is i magen, og forsøke oss som spanere. På den måten kunne vi kanskje se hvor han beveget seg i Dubai og hvem han møtte der. Samtidig visste vi at vi ikke var profesjonelle spanere, og derfor måtte handle raskt dersom en situasjon oppstod.

Vi kjørte tilbake til Springs 5, hilste og smilte til vaktene i innkjørselen, og porten åpnet seg. Utenfor huset i nummer 5, var det ikke lenger noen bil. Vi tok posisjon i en innkjørsel, utenfor et hus som var ubebodd. Derfra hadde vi sikt mot hovedveien inn til området og kunne raskt følge Bach mot huset han bodde i. Da sikkerhetsoffiserene kom på sine spaserturer holdt vi noen ark opp foran ansiktene, pekte mot dem og forsøkte å gjøre inntrykk av at vi var på utsikt etter en eiendomsinvestering.

Etter et par timers venting kom bilen til Bach. Da var det blitt mørkt i Springs 5. Han kjørte i retning sin bopel, men stanset opp i krysset der gata går inn mot hans bopel. Han ble stående lenge for å se nedover gata, før han kjørte videre og rundt hele kvartalet. Det samme gjorde han to ganger, før han stanset i den ene enden av gate 3 for å legge hele nrområdet i flombelysning. Etter tre minutter startet han opp igjen, og kjørte inn til huset. Og gikk inn. Dermed fikk vi bevist at han tok sine forholdsregler.

Vi måtte igjen reise spørsmålet om vi skulle banke på for å melde vårt oppdrag. Det var fristende. Vi visste at vi hadde bilder, tatt av ham tidligere samme dag, men vi ville ha flere bilder, tatt tett på. Vår vurdering var at hvis vi banket på, og han smelte døra igjen, ville bildene bli for dårlige. Det var blitt mørkt og et bilde med ei stor hand mot kamera, ville være lite å være stolte av. Derfor sa vi igjen til hverandre: "Den mest tålmodige jegeren, får den største bukken".

Vi kjørte rundt kvartalet for å se om han satte seg ut på plenen, men Bach ble inne i huset. Derfor valgte vi å ta kvelden. Vi ringte hjem og rapporterte om vårt valg, før vi kjørte tilbake til hotellet. På dette tidspunktet var det ikke helt fritt for at kveldsskiftet i Oslo kunne ha andre ønsker enn oss, men vi sto på våre valg. Vi ville ha mest mulig ut av vår jakt på mannen som var etterlyst gjennom Interpol i 182 land.

Bildene måtte hjem

Onsdag 15. desember var vi tidlig oppe for å kjøre til Springs. Vi kom fram, men ble overrasket av at Bach hadde vært enda tidligere oppe denne morgenen. Bilen var borte. Vi tok igjen vår plass i innkjørselen til et ubebodd hus. Sikkerhetsoffiserene kom, så oss og hilste. Vi trodde de hadde forstått hva vi drev med, og at de hadde sans for akkurat det. De lot oss i allefall få holde på med vårt, uten noen forstyrrelser.

Hele dagen gikk, uten at Bach åpenbarte seg. Redaksjonsledelsen hjemme begynte å vise litt utålmodighet. De ville se bildene vi allerede hadde tatt. Bildene kom hjem og redaktørene jublet.

Årsaken til at vi ikke hadde sendt bildene tidligere, var at vi var engstelige for at det ble for mye snakk om vår jakt hjemme. En brist blant mange gode kolleger, kunne være nok til at konkurrenter ble kjent med hva vi allerede hadde sikret oss. Dessuten kunne Bachs informanter i Norge bli kjent med det samme.

Torsdag 16. desember sto vi enda tidligere opp. Denne dagen ville vi fullføre oppdraget. Vi reiste ut. På bilradioen hørte vi Dire Straits: "Sultans of Swing". Framme i Springs 5, ble vi igjen skuffet. Bach var borte. Kunne vi ha røpet oss? Vi trodde ikke det, men som journalister hadde vi tross alt begrenset erfaring i spaningsarbeid.

Vi kjørte ned mot et kjøpesenter på Jumeirah Beach for å se etter nordmannen, men fant ingen som liknet på Ole Christian Bach. Tidlig ettermiddag, mens det fremdeles var lyst, var vi tilbake i Springs 5. Og der var'n.

Bilen sto parkert utenfor huset, og vi kjørte en runde rundt kvartalet for igjen å se om han satt utenfor på det grønne graset. Der var han ikke. Da tok vi vår beslutning om å banke på døra, men først parkerte vi bilen på et egnet sted i gata.

"Mission completed!"

Ole Christian Bach hadde selv ansvar for å ha gjort seg til en offentlig person i Norge. Han hadde satt sin egen familie i en vanskelig situasjon. Eks-samboeren var blitt siktet for grovt bedrageri og dokumentforfalskning. Huset til moren hennes var pantsatt for at Bach selv skulle få lån, og panteobligasjonene var forfalsket og brukt flere ganger for å få flere og større lån. Hun risikerte å miste huset. Mange långivere, som anslagsvis hadde lånt ut et sted mellom 80 og 100 millioner kroner til Bach, risikerte å tape alt.

Vi hadde derfor ingen betenkeligheter med å banke på døra og ta bilder av mannen, uten å være invitert til noe som helst.

Derfor banket vi på, og etter et langt minutt, kom Ole Christian Bach ut. Han så rart mot oss. Haka falt litt ned. Vi sa, som planlagt, at vi verken kom fra politiet eller kreditorene, men var to journalister fra Dagbladet som gjerne ville snakke med ham. Vi fortalte at vi allerede hadde sikret oss mange bilder, tatt for to dager siden, og anbefalte forsiktig at Bach kunne puste godt inn og ut. Ingen farer lurte rundt hjørnet.

Fotograf Tor Arne Dalsnes gjorde seg klar for å knipse bilder, men da sa Bach at vi kunne glemme alle muligheter for samarbeid om det ble tatt bilder der og da. Vi tok ingen bilder. Bach gjennomførte en taus tenkepause, før han sa: Jo, jeg har noe å snakke om, men først må jeg ringe mine advokater. Vi sa ok, vi kan vente utenfor. Etter noen minutter kom han tilbake. Vi måtte også snakke med Bach's advokat Håkon Ø. Schiong i Norge på telefon.

Det ble satt en betingelse for å få intervjuet og bildene vi ønsket: Dagbladet måtte ikke vise bilde av hele området han bodde, og vi måtte vente med å skrive nøyaktig adresse. Dessuten måtte vi vente til det kom en lokal advokat til stedet. Vi aksepterte betingelsene uten å rådspørre oss med noen.

En mulig innvending mot å akseptere disse betingelsene kan være at vi lot Bach styre premissene, men i dette tilfellet var det ingen motsetning mellom Bachs ønsker og våre etiske vurderinger. Forholdene som ledet til bedragerisiktelsen av Bach, hadde gitt ham en del fiender. Vi ville ikke utsette ham for noen fare. Gateadressen var ikke en vesentlig opplysning i saken for våre lesere.

Den lokale advokaten kom og tok først plass 15 centimetre fra våre øyne, og sa vi ville bli sendt ut av landet med første fly dersom vi forsøkte å ta bilder av ham. Vi sa som sant var, at vi ikke var spesielt interessert i å fotografere verken ham eller noen utenfor huset. Men vi ville gjerne bli med inn for å ta bilder og intervju Ole Christian Bach. Det fikk vi.

Etter en drøy times intervju, sa Bach at vårt arbeid måtte avsluttes for denne dagen. Han hadde andre møter å gjennomføre den samme kvelden. Før vi tok avskjed, ga han et løfte om å møte oss igjen neste dag, og de to påfølgende dagene slik at han kunne få fortalt alt han hadde på hjertet. Vi skulle få beskjed på hotellet hvor vi bodde, eller kunne om nødvendig gjøre avtaler gjennom hans advokat i Norge.

Tilbake i bilen sendte vi igjen en tekstmelding til de som burde vite at vi hadde gjennomført vårt oppdrag: "Mission completed". Alle var godt fornøyd.

Historien om flukten fra Norge og Ole Christians Bach's forhold til kreditorene kom på trykk dagen etter, fredag 17. desember. På første side kunne Dagbladets lesere se bilde av Bach som slikker sol fra stolen utenfor huset.

Stikktittel: OLE CHRISTIAN BACH er etterlyst i 182 land. Vi har funnet finansakro-
baten i pengeparadiset Dubai.

Hovedtittel: HER ER'N!

Avisa brukte fire sider til denne saken første dagen. Neste dag, 18. desember, fulgte vi opp med tre sider, der hovedsaken hadde tittelen: - Har liten sympati med Vaske-Bakke". Der fortalte Bach om sitt forhold til kreditorene, blant andre forretningsmannen Svein Erik Bakke, mest kjent som Vaske-Bakke.

Avslutning:

Ole Christian Bach var rask med å bryte avtalene. I løpet av natta forsvant han fra Springs 5. Advokat Håkon Ø. Schiong fortalte at bildene i Dagbladet kunne avsløre oppholdsstedet. Derfor hadde han rømt fra Emiratene. Han erkjente samtidig at det ikke lenger var behov for at vi hemmeligholdt den nøyaktige adressen. Den ble publisert på Dagbladets nettutgave samme dag, sammen med nyheten om at Ole Christian Bach var rømt fra Dubai.

I skrivende stund, 17. januar 2005, er fortsatt Ole Christian Bach på flukt fra politi og kreditorer. Under vårt opphold i Dubai fikk vi ut flere opplysninger om den norske forretningsmannen, men de må vi holde for oss selv, inntil tida er moden for publisering. Vårt ansvar overfor kilder i denne saken er hellig. Vi har opprettholdt kontakten mot Dubai, blant annet for å høre om Bach kan ha kommet tilbake dit. Vi er fremdeles opptatt av å være tålmodige. Kanskje kan vi klare å finne den etterlyste finansakro-
baten en gang til, før politiet slår kloa i ham.

Førstestatsadvokat Elisabeth Roscher i Økokrim har flere ganger etter oppslaget i Dagbladet sagt at hun regner med å kunne pågripe Ole Christian Bach, og at den oppgaven har høy prioritet.

Bergen/Oslo

17.01.2005

Med vennlig hilsen

Leif Stang
Leif.Stang@Dagbladet.no

Tor Arne Dalsnes
Tor.Arne.Dalsnes@Dagbladet.no